

своя полкъ, който тогава се намираше въ България — въ състава на Русенския отредъ. Както е известно, назначението на Русенския отредъ бѣ да одържа турската армия, която се намираше на четиригъхъ крепости: Русчукъ, Силистра, Варна и Шуменъ — отъ съединението ѝ съ армията на Османъ Паша, намираща се подъ Плѣвенъ. На 27 юлий азъ пристигнахъ въ полка, който заемаше позиция на рѣката Ломъ, край селото Облани. Назначиха ме младши офицеръ въ първа рота. Въ продължение на единъ месецъ на позицията бѣ тихо; цѣлата ни работа се състоеше въ разузнаване и полска служба. На 24 августъ турцитѣ се съсрѣдоточиха около насъ съ значителни сили и настѫпиха срещу позицията ни, като откриха силенъ огънъ. Турцитѣ всѣкичасно атакуваха нашитѣ позиции, но всичките имъ усилия бѣха безуспѣшни. Привечеръ поради силния дъждъ боятъ се прекрати. Въ самото начало на това нападение бѣ убитъ и моя ротенъ командиръ Щабсъ-капитанъ Квашинъ-Самаринъ, отличенъ офицеръ и чудесенъ другаръ. Следъ това ние бѣхме оставени на позиция. Турцитѣ не се ограничиха само съ тази атака, защото знаеха, че разполагахме съ малко войска на голъмъ фронтъ. На 12 октомврий бѣ произведена голъма рекогносцировка, която откри значителни турски сили край село Кошава. Презъ време на тая рекогносцировка двама войници, които вървѣха три-четири краки до менъ, бѣха смъртно ранени отъ парчета граната. Азъ бѣхъ поваленъ на земята, и устата ми се напълниха съ пъсъкъ — бѣхъ контузенъ въ главата. Следъ това турцитѣ атакуваха безрезултатно нашитѣ позиции, а на 15 ноемврий падна Плѣвенъ и казаци отъ нашия отредъ прибързаха да съобщатъ за това на турцитѣ. На 30 ноемврий турцитѣ атакуваха нашитѣ позиции пакъ откъмъ село Трѣстеникъ, но и тоя пътъ усилията имъ излѣзоха напразни. Ние отбихме не само всички атаки, но и настѫпихме и до късна вечеръ предсълдвахме турцитѣ по насока къмъ Русчукъ. Въ началото на тоя бой бѣ убитъ моя ротенъ командиръ поручикъ Феодоровъ и раненъ старшия офицеръ въ ротата. Съ тоя бой се привършиха военните действия при